

Arrest

nr. 110 272 van 20 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. NEERINCKX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. U bent getrouwd met S. K. (...). U werkte als ambtenaar voor het Ministerie van Toerisme. U hield zich bezig met onderzoek en statistieken en u werkte mee aan een project genaamd Pejwak. Bedoeling was dat toeristische agentschappen jullie software installeerden zodat ze statistische gegevens konden doorgeven. U achterhaalde dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) de opdrachtgever van het project was. Door middel van bovenvermelde software informatie kon informatie over toeristen verzameld worden. U stelde zich vragen bij dit project, maar uw overste H. (...) liet u weten dat u zich nergens mee mocht

bemoeien. In de aanloop van de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (Iraanse kalender; komt overeen met 12 juni 2009 in de Gregoriaanse kalender) had u discussies met uw collega's over politiek. In de vierde maand van 1388 (juni/juli 2009) werden u en twee collega's opgeroepen door de verantwoordelijke van de Herasat (afdeling van de geheime dienst in overheidsinstellingen). Vandaar werden jullie meegenomen naar de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) waar jullie elk apart uitleg moesten geven over jullie uitspraken. De volgende dag werden jullie zonder verdere gevolgen vrijgelaten. Na de verkiezingen nam u deel aan een aantal protestmanifestaties. U kende hierdoor geen problemen. Op 2/5/1388 (24 juli 2009) was u 's avonds een ijsje gaan eten samen met uw echtgenote en haar broer O. (...). In de wijk Starkhan werden jullie tegengehouden aan een controlepost van de Bassidj of de Sepah e Pasdaran (Revolutionaire Garde). Jullie moesten uit de wagen stappen en jullie werden elk afzonderlijk ondervraagd. U en S. (...) mochten beschikken maar O. (...) werd aangehouden omdat hij een groen lint droeg en omdat hij brutaal was. U stapte naar de agenten die u zeiden dat O. (...) brutaal was geweest maar dat ze hem later wel zouden vrij laten. Omdat u bang was om zelf gearresteerd te worden, stapte u terug in de wagen en reed u weg. U en S. (...) reden rond en keerden dan terug naar de controlepost. U sprak opnieuw de agenten aan maar ze stuurden u weg. Daarop reden jullie nog wat rond en toen jullie terugkeerden was de controlepost verdwenen. Jullie reden naar de politie van de wijk waar u werkte maar daar wisten ze van niets. Toen u overwoog om in een ander politiebureau te gaan informeren, werd uw echtgenote gebeld met O. (...) 's telefoon. Een onbekende man vertelde dat O. (...) gewond op straat lag. Jullie reden er naartoe en brachten O. (...) naar het ziekenhuis. O. (...) was toen nog bij bewustzijn. Op 5/5/1388 (27 juli 2009) overleed hij aan zijn verwondingen. Er werd een lijkschouwing verricht en nadien werd O. (...) 's lijk gewassen. Dit werd door een broer van uw schoonvader in het geheim gefilmd. U en S. (...) overwogen om een klacht in te dienen maar haar ouders wilden dit absoluut niet. Er volgde ook geen onderzoek door de politie. Op 8/5/1388 (30 juli 2009) werd O. (...) begraven. Agenten in burger waren hierbij aanwezig. De autoriteiten verrichtten later voortdurend controles bij uw schoonouders en Sa. (...), S. (...) 's broer, werd door hen lastiggevalen. In de elfde maand van 1388 (januari/februari 2010) werd u van thuis meegenomen door personen in burger. U vermoedt dat ze van Ettelaat waren. Ze ondervroegen u over O. (...), het Pejwakproject en over een collega wiens zoon eveneens gestorven was. De volgende dag werd u zonder meer vrijgelaten. Op 6/6/1389 (28 augustus 2010) werden S. (...) en Sa. (...) gearresteerd. De dag ervoor had S. (...) op een herdenkingsplechtigheid voor O. (...) uitspraken gedaan tegen de overheid. Ze werd geslagen en ondervraagd over u en O. (...) en ze werd bedreigd met een beschuldiging van overspel. Na een halve dag werd ze zonder meer vrijgelaten. Na de vrijlating van S. (...) bleef u een week thuis. Op 13/6/1389 (4 september 2010) ging u terug werken. U moest zich melden bij de verantwoordelijke van het Pejwakproject, een zekere A. (...), die ook lid van het Ettelaat was. U moest zich verantwoorden over uw werk voor het project. Omdat u eigenlijk niet aan een dergelijk project wou meewerken gezien de autoriteiten uw schoonbroer O. (...) hadden vermoord en u bij het Pejwakproject indirect zou meewerken aan het schaduwen van burgers, had u de maanden ervoor opzettelijk uw job niet meer correct vervuld. U hoopte dat ze u daardoor van het project zouden afhalen. A. (...) verweet u dat u uw post niet beantwoordde en geen actie ondernam. Daarna beledigde hij uw vrouw en vroeg hij u of haar arrestatie geen voldoende waarschuwing was geweest. U was geschokt en begon A. (...) te slaan. Andere ambtenaren kwamen tussen en haalden jullie uit elkaar. Iemand stuurde u buiten. U belde onmiddellijk naar S. (...) en nog dezelfde dag vertrokken jullie naar de kust. Jullie waren van plan om daar enige tijd te verblijven tot alles opnieuw rustig was. Op het einde van de zesde maand van 1389 (september 2009) vernam u echter van Ha. (...), de vader van de vrouw van uw oom, dat Sa. (...) gearresteerd was. Hij liet jullie ook weten dat jullie niet konden terugkeren en dat hij bezig was met jullie reis naar het buitenland te regelen. Toen jullie aan zee verbleven, vernamen jullie tevens dat er in jullie woning een huiszoeking werd verricht waarbij jullie identiteitsdocumenten (behalve uw nationale kaart en uw rijbewijs) in beslag werden genomen. Uiteindelijk verbleven jullie twee maanden en half aan de kust waarna jullie naar Bandar Abbas doorreisden. Tien dagen later reisden jullie per boot naar een onbekend Arabisch land. Vandaar namen jullie het vliegtuig naar een voor u onbekende Europese luchthaven. Daarna werden jullie met de auto naar België gebracht waar jullie op 23/9/1389 (14 december 2010) aankwamen. Op 16 december 2010 diende u in België een asielaanvraag in. Sinds uw vertrek zochten in burger geklede agenten u verschillende keren bij uw ouders en schoonouders. Ze contacteerden tevens uw zus en stelden haar vragen over u. Tot slot voegde u toe dat uw echtgenote S. (...) psychische problemen heeft en hiervoor in België wordt opgevolgd door een psycholoog.

U beschikt over een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), foto's van uzelf op uw werk en Belgische medische documenten waaruit blijkt dat uw echtgenote S. (...) bij een psycholoog op consultatie gaat. Voorts legde u nog een dvd neer waarop de door S. (...) 's oom gefilmde beelden van de lijkwassing van O. (...) te zien zijn. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal legde u tevens een kleurenkopie van de shenasnamehs van O. (...) en van uw schoonvader neer, waaruit de identiteit

van uw echtgenote blijkt en waaruit blijkt dat O. (...) overleden is ten gevolge van een stoot met een hard voorwerp. Verder legde u nog de overlijdensakte van O. (...) neer waaruit enerzijds blijkt dat O. (...) ten gevolge van een stoot met een hard voorwerp overleden is en anderzijds dat hij bij een onopzettelijk ongeval overleden zou zijn. Daarnaast voegde u nog een kopie van het contract tussen uw schoonvader en zijn advocaat (met in bijlage een volmacht gegeven aan de advocaat door uw schoonvader) toe, waaruit blijkt dat die advocaat door uw schoonvader aangesteld werd om uw schoonbroer Sa. (...) juridisch bij te staan. Tot slot legde u nog een kopie van een Belgisch proces-verbaal, d.d. 6 maart 2012, neer, waaruit blijkt dat u in België anonieme lasterlijke mails ontving.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Betreffende uw eerste arrestatie – u werd opgepakt omdat u teveel over de verkiezingen had gesproken – kan er allereerst opgemerkt worden dat u sinds deze arrestatie nog meer dan een jaar in Iran verbleef. Bijgevolg kan deze arrestatie bezwaarlijk als uw rechtstreekse vluchtaanleiding worden beschouwd, hetgeen u ook bevestigde. In dit verband verklaarde u uitdrukkelijk dat deze arrestatie geen verband hield met uw asielmotieven (CGVS II, p. 13).

Betreffende het overlijden van uw schoonbroer O. (...) op 5/5/1388 (27 juli 2009) kan er voorts vastgesteld worden dat er aan de geloofwaardigheid van zijn overlijden geenszins getwijfeld wordt. Dit blijkt immers uit de dvd, de door u neergelegde overlijdensakte van O. (...) en zijn shenasnameh. Ook aan de door jullie geschetste doodsoorzaak wordt niet (meteen) getwijfeld. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat O. (...)’s overlijden evenmin als jullie rechtstreekse vluchtaanleiding kan beschouwd worden. Jullie bleven immers na zijn overlijden nog tot december 2010, i.e. ongeveer anderhalf jaar, in Iran alvorens jullie land van herkomst te verlaten.

Verder dient er opgemerkt te worden dat er aan jullie problemen die jullie sinds het overlijden van O. (...) gekend zouden hebben, i.e. uw problemen met A. (...) in het kader van het Pejwakproject en de arrestatie van uw echtgenote naar aanleiding van haar volgens de Iraanse autoriteiten ongepaste gedrag op een herdenkingsviering voor O. (...) – geen geloof kan worden gehecht.

In dit verband kan er gewezen worden op een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Iran naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten die de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Iran en van uw asielrelaas in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u dat u vanuit Bandar Abbas per boot naar een voor u onbekend Arabisch land reisde waar u zich naar een onbekende luchthaven zou hebben begeven. Zowel u als uw echtgenote hadden er geen enkel idee van welk Arabisch land het zou kunnen zijn, hetgeen allerm minst geloofwaardig is (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 5). Dat jullie daarenboven niet opmerkten vanuit welke luchthaven jullie vertrokken en met welke vliegtuigmaatschappij jullie reisden houdt helemaal geen steek. Jullie zouden aangekomen zijn in een Europees land maar wisten niet in welk land en welke luchthaven jullie terechtkwamen (CGVS, p. 5-6; CGVS echtgenote, p. 6). Net zoals uw echtgenote stelde u vervolgens dat jullie tijdens de vliegreis gebruik maakten van valse paspoorten (CGVS, p. 5; CGVS echtgenote, p. 5). Jullie waren helemaal niet op de hoogte van de persoonsgegevens die in het paspoort stonden. U wist enkel te vertellen dat het paspoort een bordeauxkleurige kaft had. Hoewel jullie het paspoort wel degelijk in handen kregen hebben jullie er niet in gekeken (CGVS, p. 4-5; CGVS echtgenote, p. 5). Op de vraag of jullie voorbereid waren op vragen over jullie identiteit, antwoordden jullie dat de smokkelaar jullie helemaal niet had voorbereid, maar dat deze jullie verzekerd had dat alles in orde zou komen (CGVS, p. 6; CGVS echtgenote, p. 6). Het is echter algemeen bekend dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om meermaals grondig te worden ondervraagd omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting niet-EU vreemdelingen aan een grondige controle te onderwerpen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde reisroute en de hierbij gebruikte reisdocumenten. Hierdoor rijst sterk het vermoeden dat jullie mogelijks jullie eigen Iraanse paspoorten achterhouden om iets te verhullen, met name een vertrek met jullie eigen paspoort uit Iran of een eerder verblijf elders.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat, doordat u morele problemen had bij de uitvoering van het Pejwakproject, met A. (...) in de problemen kwam. Het is in een Iraanse context immers uiterst bevreemdend en bijzonder weinig waarschijnlijk dat u, nadat u uw chef A. (...) had toegetakeld, zomaar door ambtenaren naar buiten werd geleid en kon beschikken. U verklaarde nochtans dat u hem serieus had geslagen en dat hij bovendien een lid was van het Ettelaat (CGVS I, p. 12). Deze bevinding op zich ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van dit incident. Dat de geloofwaardigheid hiervan op de helling staat, wordt verder bevestigd door het feit dat er aan de huiszoeking die in uw woning plaatsgevonden zou hebben toen u na het incident met A. (...) moest onderduiken eveneens ernstig

getwijfeld kan worden. Zo hadden jullie, wat deze huiszoeking betreft, slechts weinig informatie. U wist niet eens of de huiszoeking voor, tijdens of na Sa. (...)’s arrestatie plaatsgevonden had (CGVS II, p. 9-10). Verder sloop er in jullie opeenvolgende verklaringen in verband met deze huiszoeking een ernstige ongerijmdheid. Bij jullie gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde jullie nergens een eventuele inbeslagname van jullie identiteitsdocumenten. Uw echtgenote vertelde zelfs expliciet dat deze documenten gewoon thuis lagen (verklaring DVZ echtgenote, vraag 21). Op het Commissariaat-generaal zeiden jullie echter plots dat jullie identiteitsdocumenten bij een huiszoeking in beslag werden genomen en dat jullie dit al in Iran vernomen hadden (CGVS II, p. 12; CGVS echtgenote I, p. 12). Aan de huiszoeking in de nasleep van het incident met A. (...) (waarbij jullie identiteitsdocumenten in beslag genomen zouden zijn) kan bijgevolg slechts weinig geloof gehecht worden. Bovenstaande bevindingen ondermijnen dan ook danig de geloofwaardigheid van uw problemen met A. (...) op 13/6/1389 naar aanleiding van uw morele problemen in verband met het Pejwakproject. Aangezien er aan dit incident geen geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde morele problemen naar aanleiding van dit Pejwakproject zelf op de helling te staan.

Dat er aan uw problemen ten gevolge van het incident met A. (...) geen geloof gehecht kan worden, blijkt tot slot tevens uit uw bijzonder gebrekkige kennis over de problemen die uw familie en schoonfamilie zouden hebben gekend naar aanleiding van uw problemen op het werk met A. (...). Zo wist u niet wanneer het Ettelaat voor het laatst bij uw schoonvader is langsgekomen en kon u dit laatste bezoek zelfs niet bij benadering in de tijd situeren. Verder legde u bijzonder warrige verklaringen betreffende het aantal bezoeken van het Ettelaat aan uw schoonouders af. Aanvankelijk zei u dat u niet wist hoeveel keer het Ettelaat is langsgekomen, maar dat uw schoonouders u verteld hadden dat het ongeveer maandelijks of om de anderhalve maand is. Gevraagd of dit bijgevolg ongeveer twintig keer was, bevestigde u dat er minstens twintig bezoeken waren. Even later gaf u plots aan dat de autoriteiten acht à tien keer bij uw schoonouders zijn langs geweest en dat ze u dat zo gezegd hebben. Waar u bij uw eerste gehoor aangaf dat uw schoonvader verschillende keren voor ondervraging werd meegenomen, gaf u later bij uw derde gehoor aan dat uw schoonvader u hierover niets vertelde en dat de ondervragingen telkens ter plaatse waren (CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 3-4; p. 8). Voorts kon u de arrestatie van uw schoonbroer Sa. (...) niet beschrijven. Gezien de arrestatie door uw contactpersonen niet beschreven werd, wist u niet hoe hij werd gearresteerd. Zo had u geen informatie betreffende de datum en het tijdstip van zijn arrestatie. Evenmin kon u iets zeggen over het aantal ettelaati’s die uw schoonbroer arresteerden en of er bij zijn arrestatie geweld werd gebruikt. U wist verder niet of ze een arrestatiebevel bij hadden en of er tegelijkertijd een huiszoeking werd uitgevoerd. U heeft hierover zelfs geen vragen gesteld (CGVS II, p. 5). Voorts wist u weliswaar dat uw schoonfamilie een advocaat heeft aangesproken, maar u kende zijn identiteit niet. U wist dat deze advocaat te weten was gekomen dat uw schoonbroer in de gevangenis van de sepeh zat, maar u wist niet hoe hij dit was te weten gekomen en in welke gevangenis uw schoonbroer was opgesloten (CGVS II, p. 5-6). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Aangezien de problemen die uw familieleden na uw vertrek uit Iran zouden hebben gekend het rechtstreekse gevolg zouden zijn van uw problemen met uw overste A. (...) (CGVS II, p. 6) en u deze problemen van uw familieleden geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen waardoor u door de Iraanse autoriteiten actief zou worden gezocht, i.e. uw problemen naar aanleiding van het Pejwakproject met meneer A. (...) die u tijdens een dispuut onder meer over uw echtgenote – hij sprak over de arrestatie van uw echtgenote naar aanleiding van haar uitspraken op een herdenking naar aanleiding van O. (...)’s dood – geslagen zou hebben, fundamenteel ondergraven. Aangezien A. (...) tijdens dit dispuut naar de arrestatie van uw echtgenote verwezen zou hebben (CGVS I, p. 12) en er aan dit dispuut, zoals reeds aangehaald, geen enkel geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde arrestatie van uw echtgenote danig op de helling te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielmotieven. Jullie hebben bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat jullie naar aanleiding van O. (...)’s overlijden bij terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging zouden moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande

vaststellingen niets wijzigen. Aan jullie identiteit wordt niet meteen getwijfeld. Uit de medische documenten op naam van uw vrouw blijkt enkel dat ze in België begeleid wordt door een psycholoog. In deze documenten wordt echter niets vermeld over de ernst, de aard en de oorzaak van haar psychische problemen. Betreffende het contract tussen uw schoonvader en de advocaat kan nog worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Dat u in België lasterlijke mails ontving en hiervoor klacht indiende, staat hier niet ter discussie. Dit houdt echter geen enkel verband met uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 17, § 1 en 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In een tweede en laatste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe gaan verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Door verzoekende partijen wordt opgemerkt dat tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal van 9 april 2013 de ondervrager uitsluitend in het Frans met de tolk communiceerde. Verzoekende partij wijst erop dat er op geen enkele manier zekerheid bestaat omtrent de grondige kennis van het Frans door de ondervrager, waardoor er geen enkele waarborg is dat de notities van de dossierbehandelaar een getrouwe weergave zijn van de verklaringen van verzoekende partijen hetgeen in strijd is met artikel 17, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarin wordt bepaald dat de notities van het gehoor een trouwe weergave dienen te zijn van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat hun advocaat niet op voorhand in kennis werd gesteld van het gebruik van de Franse taal voor het gehoor. Verwijzend naar artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, menen verzoekende partijen dat hun recht op bijstand door een advocaat werd geschonden. Overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet kozen zij immers de Nederlandse taal als taal van het onderzoek. Verder opperen verzoekende partijen dat van hun advocaat niet verwacht kan worden dat deze de Franse taal machtig is. Ten slotte wijzen verzoekende partijen erop dat deze opmerking ook door hun advocaat werd gemaakt op het einde van het gehoor van eerste verzoekende partij op 9 april 2013 (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS M. Z. M. d.d. 09/04/2013, p. 15).

2.2.3.2. De Raad merkt op dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt de jurist die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Verder stelt de Raad vast dat in het verslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal van tweede verzoekende partij van 9 april 2013 door de dossierbeheerder het volgende werd genoteerd: *“Advocaat legt uit in correct Frans zodat tolk kan vertalen dat hij nog afspraken heeft waardoor hij zich genoodzaakt ziet om het gehoor te verlaten”* (administratief dossier, stuk 3, p. 5). Deze vaststelling behoeft geen verder betoog aangaande voormeld verweer.

2.2.4.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat de eerste arrestatie van eerste verzoekende partij niet als haar rechtstreekse vluchtaanleiding beschouwd kan worden – hetgeen overigens wordt bevestigd door eerste verzoekende partij – aangezien zij sinds deze arrestatie nog meer dan een jaar in Iran verbleef, leggen verzoekende partijen in hun verzoekschrift uit dat zij na de dood van O. in Iran gebleven zijn zolang het voor hen mogelijk was. Na de eerste arrestatie van S. en het conflict tussen eerste verzoekende partij en A. was hun leven evenwel in gevaar en hebben zij besloten te vluchten.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partijen op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.5.1. Daar waar verwerende partij meent dat verzoekende partijen het niet aannemelijk gemaakt hebben dat eerste verzoekende partij doordat zij morele problemen had bij de uitvoering van het Pejwakproject met A. in de problemen kwam, aangezien het in een Iraanse context immers uiterst bevreemdend is en bijzonder weinig waarschijnlijk dat eerste verzoekende partij, nadat zij haar chef A. had toegetakeld, zomaar door ambtenaren naar buiten werd geleid en kon beschikken dit terwijl zij A. serieus had geslagen en A. bovendien een lid was van het Ettelaat, stelt verzoekende partij dat A. een verborgen vertegenwoordiger van het Ettelaat was en dat de andere bedienden hiervan niet op de hoogte waren. Daarom kon hij op dat moment niet onmiddellijk zijn macht laten gelden, maar nadien kon hij wel alles doen om verzoekende partijen te vervolgen en op te pakken.

2.2.5.2. De Raad meent dat zelfs indien de ambtenaren die eerste verzoekende partij naar buiten hebben geleid er niet van op de hoogte waren dat A. lid was van het Ettelaat, het niettemin bevreemdend overkomt dat verzoekende partij zomaar naar buiten werd geleid en kon beschikken nadat zij haar chef had geslagen. Bovendien bemerkt de Raad dat deze vaststelling die de geloofwaardigheid van dit incident reeds op de helling zet, dient samen gelezen te worden met de motivering van verwerende partij dat de ongeloofwaardigheid van dit incident bevestigd wordt doordat verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn de huiszoeking die in hun woning plaatsgevonden had nadat zij na het incident met A. moesten onderduiken aannemelijk te maken, daar zij hierover slechts weinig informatie hadden en zij hierover bovendien inconsistente verklaringen aflegden, en doordat verzoekende partijen een zeer gebrekkige kennis hebben over de problemen die de families van verzoekende partijen zouden gekend hebben naar aanleiding van dit incident met A.. Aan het incident met A., waarbij eerste verzoekende partij haar chef A. geslagen zou hebben nadat deze zijn vrouw had beledigd, kan derhalve geen enkel geloof worden gehecht.

2.2.6.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij de arrestatie van haar schoonbroer Sa. niet kon beschrijven, verklaren verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij tijdens hun verblijf in Sari via de heer H. Z. indirect te weten gekomen zijn dat Sa. gearresteerd is. Verder wist hij niets over de details van de arrestatie. Nadien was het niet makkelijk om contact te nemen, en als het mogelijk was, was dit zeer kort en over algemene en belangrijke thema's. Ook van andere personen kregen zij informatie, maar deze was meestal onvolledig en onduidelijk. Daarnaast wijten verzoekende partijen hun onwetendheid betreffende details aangaande de arrestatie van Sa. tevens aan de angst van de vader van tweede verzoekende partij die hierover niet wou praten of informatie geven omdat hij verdere, grotere, problemen wou vermijden.

2.2.6.2. De Raad acht het geenszins onredelijk van verzoekende partijen te verwachten dat zij op een gedetailleerde manier en met kennis van zaken kunnen vertellen over die elementen die de kern uitmaken van hun relaas. Het is dan ook geenszins onredelijk te verwachten dat verzoekende partijen zich via hun familie of via andere contactpersonen informeren omtrent de arrestatie van de broer van tweede verzoekende partij. Toen verzoekende partijen waren ondergedoken in Iran, stonden zij via de heer H. Z. in contact met de ouders van tweede verzoekende partij (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS M.Z.M. d.d. 09/04/2013, p. 4). Eerste verzoekende partij verklaart tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 april 2013 dat de ouders van tweede verzoekende partij de arrestatie van hun zoon Sa. hebben gezien (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS M.Z.M. d.d. 09/04/2013, p. 4). De Raad vindt het dan ook onaannemelijk dat verzoekende partijen niet meer informatie hebben over de omstandigheden van de arrestatie van Sa.. Verzoekende partijen hebben zelfs nagelaten hierover vragen te stellen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 09/04/2013 M.Z.M., p. 5), hetgeen wijst op een grove onverschilligheid en desinteresse in hoofde van verzoekende partijen ten aanzien van dit belangrijk element van hun asielrelaas. Desbetreffend merkt de Raad nog op dat verzoekende partijen geenszins aantonen waarom het tijdens die korte gesprekken niet mogelijk zou zijn geweest hierrond vragen te stellen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen ook in België nog contact hebben met hun schoonouders (*"De laatste keer dat u contacten had met uw schoonfamilie, wanneer? Ik herinner het me niet exact. Ongeveer een maand geleden. Met wie onderhoudt u contacten? Zij laten de telefoon een keer rinkelen. Dan contacteren we hen. Ik praat dan met mijn schoonmoeder en –vader"*) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS M.Z.M. d.d. 09/04/2013, p. 2)). Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekende partijen dermate weinig informatie hebben omtrent de arrestatie van de broer van tweede verzoekende partij. Dat de onwetendheid van verzoekende partijen hieromtrent tevens te wijten zou zijn aan de vader van tweede verzoekende partij die uit angst hierover niet wou praten of informatie geven, kan de Raad geenszins overtuigen, daar uit de verklaringen van eerste verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij hierover zelfs geen vragen heeft gesteld (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS M.Z.M. d.d. 09/04/2013, p. 5-6).

2.2.7.1. Betreffende de vastgestelde ongerijmdheid inzake de huiszoeking – tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldden verzoekende partijen nergens een eventuele inbeslagname van hun identiteitsdocumenten en verklaart tweede verzoekende partij zelfs expliciet dat deze documenten gewoon thuis lagen terwijl zij tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal verklaren dat hun identiteitsdocumenten bij een huiszoeking in beslag werden genomen en dat zij dit al in Iran vernomen hadden – menen verzoekende partijen dat er een fout gemaakt is door de tolk. Ze opperen dat zij niet hebben gezegd dat zij daar *"niks over weten"*. De vraag werd niet juist gesteld, waardoor er een misverstand is ontstaan.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar motivering nergens gewag maakt van het feit dat verzoekende partijen betreffende de inbeslagname van hun identiteitsdocumenten gezegd zouden hebben dat zij hierover niets zouden weten. Wel werd vastgesteld dat verzoekende partijen van een dergelijke inbeslagname niets hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder duiden verzoekende partijen op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling desbetreffende conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Evenmin tonen zij aan op welke wijze de vragen door de betrokken dossierbeheerder onjuist zouden zijn gesteld. Aangaand verweer wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.8.1. Verzoekende partijen stellen ten slotte in verband met de door verwerende partij gedane opmerkingen aangaande de reisweg van verzoekende partijen dat zij omwille van de moeilijke omstandigheden waarin zij zijn gevlucht, zij verplicht waren op dat moment hun smokkelaar volledig te vertrouwen. Hierdoor hadden zij geen aandacht voor de minder belangrijke zaken.

2.2.8.2. De Raad oordeelt dat van een persoon, die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas dat geen nadere verklaringen kunnen worden afgelegd omtrent de door verzoekende partijen gebruikte reisdocumenten. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van de Euro/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partijen als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Om die reden acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partijen geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor hen gebruikte reisdocumenten en over hoe zij zich dienen te gedragen in het geval van een controle.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT